

Chương 13

Tinh tinh tinh ...

Một chuỗi các âm thanh nhẹ nhàng vang lên. Ban đầu là âm điện báo, tiếng ghita du dương. Phó Đình Xuyên giống như bừng tỉnh khỏi ác mộng, trở nên tỉnh táo hẳn ra.

Anh từ từ buông cổ tay Khương Diệu.

Gió nhẹ lướt qua, lá trúc rơi lả tả.

Khương Diệu vẫn đứng yên một chỗ, mấy chục giây vừa rồi, cổ tay đau đớn, sức lực của anh như lan khắp toàn thân.

Cho nên sau khi anh buông tay, cảm giác đó vẫn còn tồn tại, kéo dài mãi không tan.

Cô thực sự không hiểu, vì sao Phó đình Xuyên lại nắm chặt tay cô như giữ kẻ trộm, cứ giữ chặt lấy không hề tránh né.

Cô muốn mở miệng nói gì đó, nhưng người kia đã lấy điện thoại di động ra, nheo mắt nhìn, rồi nghe máy.

“Được, đi qua liền đây, tôi biết rồi”. Anh nói khàn khàn, như lâu rồi không uống nước, khô như cát.

Cũng rất gọi cảm, làm tai người ta ngứa ngứa.

Cùng lúc đó, điện thoại của Khương Diệu trong túi cũng rung lên. Ồi, phải về rồi.

Phó Đình Xuyên đập máy, đảo mắt nhìn Khương Diệu, nét đỏ ửng trên khuôn mặt cũng dần tan đi, lúc này nó không có chút hồng hào nào, tái nhợt như vừa hoảng sợ.

Trên cổ tay cô có một vòng dấu đỏ. Chỉ có anh mới biết vừa rồi mình đã mạnh thế nào. Anh có phần khó xử, đứng trước mặt cô... lại càng thấy có lỗi hơn.

Phó Đình Xuyên đứng lên khỏi ghế, hít một hơi rất nhẹ rồi nói: “Tôi xin lỗi”.

“Không sao ạ... không có gì”. Tuy không biết anh áy náy điều gì, nhưng Khương Diệu vẫn trả lời câu của anh.

phản ứng vừa rồi của Phó Đình Xuyên đúng là không bình thường, nhưng mà cô có thể hiểu được. Có một số người khi ngủ sẽ vô cùng cảnh giác, bất cứ thứ gì tiếp cận cũng sẽ hoảng hốt bật dậy. Hơn nữa Phó Đình Xuyên lại là một đại minh tinh nổi tiếng, áp lực ngày thường chắc chắn càng lớn hơn.

“Khi ngủ tôi không tốt lắm, nên lúc rời giường hơi cáu bẳn”. Vị Phó tiên sinh buộc phải nói dối về hành động của mình vừa rồi, câu nói cũng có phần tối nghĩa.

Đúng là ngủ không tốt, vừa rồi bị cô đánh thức cho nên mới giận chó đánh mèo lên cô nhỉ.

Khuong Diệu lập tức quan tâm thân tượng của mình: “Bình thường anh vẫn không ngủ ngon à, trước khi ngủ có thể uống thêm ly sữa, ăn chút gì đó hoặc là nghe nhạc nhẹ cũng được”.

Phó ảnh đế: “...”

Áy náy, cảm giác áy náy càng rõ ràng hơn.

Từ khi anh biết về căn bệnh tâm lý của mình, chuyện anh lo lắng nhất cũng đã xảy ra. Thực lòng anh rất sợ mình sẽ trở thành một tên đàn ông xấu xa, hoàn toàn bị nửa dưới thao túng, đánh mất sự quyết đoán và lý trí của mình. Ngoài quay phim ra, nếu anh muốn hôn một cô gái, nhất định phải là vì yêu người ta, chứ không thể là vì dục vọng.

Phó Đình Xuyên nói sang chuyện khác: “Từ Triệt vừa mới gọi điện thoại cho tôi, đạo diễn gọi, phải đi về thôi.”

“Đúng vậy, mọi người cũng gọi em,” Cô lắc lắc di động, một tia sáng lướt qua bên mặt cô: “Cùng đi nhé”.

“Ừ”. Phó Đình Xuyên đứng lên, cuộn chiếc thảm lại rồi khoác lên tay: “Đi thôi.”

Cuối cùng phân cảnh cuối được quay rất nhanh, công việc kết thúc, Khuong Diệu trở về khách sạn .

Lúc đi ngang qua bàn lễ tân, một cô gái gọi cô lại: “Khuong tiểu thư, cô có chuyển phát nhanh”.

Khuong Diệu đi qua, nhìn vào địa chỉ khi kí tên, từ Mỹ.

Tôn Thanh đứng bên cạnh cô cũng chết lặng: “Chắc là đồ trang điểm”.

Khuong Diệu khẽ cong môi, đúng thế, chắc là đồ cô đặt được gửi về.

Vào đến phòng, Khương điệu mở ngăn kéo lấy dao nhỏ ra, cắt cắt mấy chỗ, chỉ hơn mười giây đã mở xong lớp bọc.

Kéo lớp vỏ bên ngoài, các hộp đóng gói bên trong cũng lộ ra, là bảng phần mắt của Bobbi Brown thu đông 2015 cô đặt tháng trước. Chín màu, đều thuộc sắc thái cổ điển. Có màu sáng, có thể xóa sạch thâm quầng, cũng có màu lấp lánh, sẽ làm cho mí mắt như trời sao.

Sản phẩm này tên là Sterling Nights. Năm đó Bobbi cùng cả nhà đi Nam Phi du lịch, cô ấy ngồi xuống đất, trên thảm cỏ xanh tươi mơn mớn, kích thích mọi giác quan. Điều khiến cô ấy khó thể quên nhất, chính là bầu trời đêm với đầy sao lấp lánh, khung cảnh tuyệt vời không giới hạn.

Linh cảm cho “Sterling Nights” cũng đến như thế.

Tên cũng rất hợp với sản phẩm, Khương Điệu nhìn bảng phần mắt kia đến xuất thần, nhớ lại lúc tản bộ cùng nam thần trở về, trời tối đen.

Hai chiếc bóng phủ cùng một chỗ, một cao một thấp, một nam một nữ.

Hai người không nói gì, lòng tự tại mà vô cùng áp áp. Giống như họ đã quen biết từ lâu.

Trong lòng cô như có một dòng nước nóng, ngọt ngào sôi sục, muốn tràn hết ra ngoài.

Vừa vui vẻ nghĩ, Khương Điệu đứng lên, thấy mặt bàn trống không, cô đặt bảng phần mắt lên trên, lấy di động rồi chụp ảnh lại. Cô chụp từ nhiều hướng, nhiều góc độ, ánh sáng trong phòng khác là màu cam ấm, hình ảnh cũng mờ ảo hơn. Khương Điệu không sửa ảnh, bảng phần soi môi và nhiều thứ khác cô sẽ để nguyên trạng như vậy, tránh màu sắc bị thay đổi, sau đó chia sẻ lên weibo.

Số bài đăng của cô không tính là nhiều, vì số sản phẩm thường dùng cũng giống nhau. Cô còn chưa dùng bảng phần mắt này, cho nên cũng không viết được điều tâm đắc, chỉ có thể ghi vài chữ bộc lộ tâm tình: “Tối nay đánh màu sao”

Sau đi đăng bài phía dưới nhảy ra mấy chục bình luận, vài người hỏi: Gần đây nữ thần văn nghệ ghê, nói gì chúng ta không hiểu được, thôi thì hỏi một câu thôi, phẩm mắt Bobbi này dùng được không?

Khương Điệu trả lời: “Còn chưa dùng, nhưng mua rồi cũng không hối hận. Trời sao rất dễ khiến người ta mất lí trí, không phải sao?”

Không phải sao, đúng thế.

Khương Diệu trả lời người khác, nhưng cũng là trả lời cho bản thân mình.

Trong phòng 2016, Phó Đình Xuyên vừa tiễn Từ Triệt đi, anh ngồi xuống sofa một lúc.

Tiểu Mễ Đoàn dựa vào bên cạnh anh, như một đám mây trắng nhỏ. Phó Đình Xuyên vuốt vuốt gáy nó, nó cũng thoải mái nheo mắt, còn phát ra mấy âm thanh khoái trá.

Sau khi làm xong công tác gắn bó “tình chủ tớ” mỗi ngày, Phó Đình Xuyên lấy điện thoại ra gọi cho một người.

Ngón tay anh dừng lại, có chút chần chừ, bất đắc dĩ nhấn phím gọi.

Đã lâu rồi anh không liên hệ với người phụ nữ này.

Giờ gọi cho cô lần nữa, là vì bệnh nguy kịch của anh ... không còn cách nào khác.

“Tiểu Xuyên Nhi, cậu lại phát bệnh à?” Quả nhiên, đối phương vừa nhận điện thoại đã trực tiếp hỏi liền.

Thậm chí anh còn chưa kịp chào hỏi gì, bèn nói: “Cô Lục”.

Phó Đình Xuyên ngồi trước bàn, tay chống lên trán, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi: “Phải”.

“Nói tình huống cụ thể đi”. Giọng cô gái bên đầu máy trầm hơn. Cô là bác sĩ của Phó Đình Xuyên, giáo sư tâm lý học, tên là Lục Thủy Tiên, hơn năm mươi tuổi, nhưng chăm sóc vô cùng tốt cho nên chỉ giống như phụ nữ ba mươi.

“Vâng,” Thầy thuốc là người mình không được giấu diếm bệnh tình, Phó Đình Xuyên sắp xếp lại câu từ rồi từ từ trần thuật: “Là như vậy...” Anh kể lại từ khi gặp Khương Diệu, nhìn thấy tay cô, và cả... phản ứng sinh lí đột nhiên nảy ra, cho đến đêm nay suýt chút nữa không khống chế được, tất cả đều nói hết cho Lục Thủy Tiên.

Lục Thủy Tiên trầm tĩnh vài giây, hỏi: “Trước lúc đó, bao lâu rồi cậu không có rung động với tay người con gái khác?”

Phó Đình Xuyên suy nghĩ, đáp: “Hơn nửa năm.”

“Cũng khá lâu, tôi cứ nghĩ cậu tốt hơn rồi”. Giáo sư Lục thở dài: “Thực ra thích tay chân gì đó trong tâm lý học cũng là triệu chứng thường gặp. Phản ứng này nhìn chung cũng không cần trị liệu, dù sao cũng là một loại tính cách mà thôi. Rất nhiều người đàn ông nhìn thấy mộng lớn, ngực to, eo thon nhỏ, chân

dài thì cũng sẽ hưng phấn, cậu cứ cố chấp cho rằng nó ảnh hưởng đến công việc và sinh hoạt của mình, cứ đòi chữa khỏi”.

“Vâng”. Phó Đình Xuyên nhìn cây bút máy mạ vàng trên bàn làm việc: “Nó ảnh hưởng tới tình cảm và sức phán đoán của tôi”.

Giống như Lục Thủy Tiên nói, Phó Đình Xuyên từng tham gia điều trị hơn một năm, kết quả khá thành công. Năm nay cũng không tái phát, đây là minh chứng tốt nhất. Bên tai có tiếng giấy cọ xát rất nhỏ, hình như Lục Thủy Tiên đang giờ tài liệu của mình: “Trước nửa năm này cậu có thấy ai có bàn tay đẹp không?”

Phó Đình Xuyên nhớ lại một lúc: “Có.”

“Không kích thích?”

“Không, chính xác mà nói thì không có kích thích gì lớn”.

“Nói cách khác,” Lục Thủy Tiên đóng tập tài liệu lại: “Nguyên nhân cậu phát bệnh là vì tay của cô gái trang điểm kia thôi?”

“Hả là thế”.

“Tay cô ấy đẹp lắm à? Đẹp hơn hẳn những người trước kia cậu đã gặp?” Giáo sư Lục bắt đầu hỏi bệnh.

“Vâng.” Phó Đình Xuyên không cần nghĩ ngợi. Anh sống hơn ba mươi năm nay, bởi vì sở thích kì lạ này, cho nên lục chú ý đến tay của người khác giới cũng cao hơn rất nhiều, trong lòng cũng thầm ghi nhớ. Tay của Khương Diệu anh đã nhìn mấy lần, đúng là đẹp nhất.

Lục Thủy Tiên hoang mang một hồi: “Tôi nghĩ sau khi qua trị liệu mắt nhìn của cậu cũng sẽ cao hơn, không bụng đói ăn quàng như trước kia nữa chứ, haha từ bụng đói ăn quàng này hơi quá. Lần này cậu có phản ứng là vì trước kia chưa từng thấy bàn tay nào đẹp như vậy hay sao, tôi phải xác định lại, bây giờ tôi đưa cho cậu xem những bàn tay đẹp hơn, không biết có thể khiến cậu có kích thích mãnh liệt hơn không nhỉ?”

“Xác định bằng cách nào?” Phó Đình Xuyên hỏi.

“Tôi nghĩ tôi cần phải lấy một ví dụ”. Nữ giáo sư ở đầu dây rơi vào trầm mặc, đột nhiên cô nảy ra ý định: “Tôi nhớ rồi, tôi cũng từng thấy một đôi tay như thế, là phụ nữ mà nhìn thấy còn khiến tim tôi đập thành thạch, ghen tị hậm mộ đủ cả, hẳn là có thể so với tay của cô gái trang điểm kia... Nếu không thì vậy đi, cậu nhìn đôi tay mà tôi nói, sau đó trả lời vấn đề của tôi”.

“Được, làm như thế nào?”

“Cậu vào Weibo đi, tôi đưa cậu xem.”

“Cứ nhìn vậy thôi à.”

“Ừ, giờ cậu mở điện thoại, tìm chủ weibo tên là combing, c o m b i n g”.

“Được.”

Lục Thủy Tiên đọc từng chữ một, sợ bị nhầm.

Phó Đình Xuyên tìm kiếm tên gọi kia, sau khi nhập xong thì ấn hình kính lúp.

Những kết quả liên quan xuất hiện trên màn hình. Lục Thủy Tinh chỉ dẫn: “Kết quả đầu tiên đây, vào xem đi”.

Phó Đình Xuyên ấn vào, trang bìa của chủ weibo tên combing này lập tức hiện ra. Nền màu trắng xóa, vô cùng đơn giản, hình đại diện là cây cọ nước.

Anh kéo xuống, tất cả đều là đồ trang điểm của nữ, cái gì cũng đủ cả, anh nhìn càng không hiểu. Anh tùy tiện chọn một bức hình, ngay sau đó, ngón cái của người kia sững lại, thật lâu sau cũng không hề động đậy.

“Thế nào? Thấy sao? Có đẹp hơn tay của cô gái trang điểm kia không? Mà chủ weibo này cũng là người trang điểm, chẳng lẽ ai trang điểm tay cũng đẹp à, tôi cũng thích mấy chia sẻ của cô ấy...” Giáo sư Lục tiếp tục lảm nhảm, giống như nói hoài không dứt. Nhưng rất nhanh sau cô phát hiện bên kia đầu dây không có động tĩnh gì.

“Tiểu Xuyên Nhi, sao thế? Đâu rồi?”

“Tôi đây.” Người kia trầm giọng trả lời.

“Thế nào, kết quả sao?”

“...” Phó Đình Xuyên có phần rối loạn. Bảo anh trả lời thế nào? Nói đó chỉ là một người thôi à.